

Večplastna kemična kastracija

Prisilna sterilizacija, ki jo je v Puerto Ricu uvedel John D. Rockefeller, ni bila novost družine Rockefeller. Poleg bogatenja in obvladovanja sveta je bil družinski klan Rockefellerjev od nekdaj obseden z nadzorom svetovnega prebivalstva.

Puerto Rico je bil nekaj časa družinski laboratorij Rockefellerjev za poskuse na ljudeh. Rockefeller Institute for Medical Research je financiral poskuse, pri katerih je dr. Cornelius Rhoads namenoma ljudi inficiral z rakastimi celicami. Trinajst jih je umrlo. Ko je ta zločin prišel v javnost, ga je dr. Cornelius opravičeval, češ da so Portoričani inferiorno ljudstvo in jih je treba izkoreniniti.

Eden od prvih projektov Rockefellerjeve fundacije je bilo financiranje Ameriškega evgeničnega društva. Evgenika je postala znanstvena disciplina, ki naj bi skrbela za izboljšanje človeške rase, seveda tudi z depopulacijo.

Rockefellerjeva fundacija je poskrbela za širitev evgenike in s financiranjem tudi usmerjala njeno delovanje. Njihova fundacija je s 250.000 dolarji podprla nastanek berlinskega inštituta za psihiatrijo Kaiser Wilhelm, kar bi danes pomenilo 26 milijonov dolarjev. Vodilni psihiater tega inštituta je bil Ernst Rudin, ta pa je postal glavni arhitekt evgeničnega programa Adolfa Hitlerja. Učinek petnajstletnega financiranja nemške evgenike Rockefellerjeve fundacije je pripeljal do vzpona dr. Josefa Mengeleja, čigar toksikološke raziskave na dvojčkih in različnih rasah so vsem dobro znane.

In ni naključje, da bolni um družine Rockefeller še vedno vztraja pri financiranju projektov človeške depopulacije.

Kdor je doslej dvomil o zgoraj napisanem, ga morda prepriča, da je ideja Rockefellerjev o depopulaciji planeta še kako živa. Ujeti so bili pri delu. Rockefellerjeva fundacija je skupaj s Svetovno zdravstveno organizacijo pripravila projekt dvojnega cepiva proti tetanusu. Cepivo so preizkusili v siromašnih državah Nikaragvi, Mehiki in na Filipinih.

Mehiška katoliška organizacija Comite pro vita de Mexico je pregledala omenjeno cepivo in z začudenjem ugotovila, da je v cepivu prisoten

človeški hormon gonadotropin (hCG). Strokovnjakom, ki so preizkušali cepivo, se je zdelo nelogično, čemu je z antigenom, ki rabi kot cepivo proti tetanusu, primešan človeški hormon hCG. Ta hormon omogoča stabilno nosečnost. Ugotovili so, da ta človeški hormon skupaj s tetanusovim toksinom izzove posebno obliko imunskega odgovora. Človeško telo na takšno kombinacijo odgovori tudi s tvorbo protiteles proti hCG. Nastala protitelesa proti hCG imajo za posledico spontani splav. Tu se zgodba še ne konča. Comito pro vita del Mexico je raziskoval dalje in ugotovil, da je bil ta program cepljenja Svetovne zdravstvene organizacije namenjen zgolj ženskam v starosti od 15 do 45 let.

Izkazalo se je, da Rockefellerjeva fundacija skupaj s populacijskim odborom Johna D. Rockefellerja, Svetovno banko, Programom za razvoj Združenih narodov, Fordovo fundacijo in Svetovno zdravstveno organizacijo dvajset let financirala razvoj cepiva proti plodnosti z vgradnjo hormona gonadotropina v cepivo proti tetanusu.

Veliki dvom

Morda se bo komu zdelo, da gre za nenavaden in dolg uvod. Prepričan sem, da je bil potreben, kajti rad bi dal težo dejstvu, da Svetovna zdravstvena organizacija, kot najvišja avtoriteta globalne in slovenske medicine, kroji toksikološke ocene pesticidov in njihovih razpadnih produktov. Že dolgo dvomim o verodostojnosti Svetovne zdravstvene organizacije kot organa za zaščito zdravja prebivalcev. Zgornja zgodba je do konca poglobila moj dvom. Osebno vidim priporočila Svetovne zdravstvene organizacije na področju toksikoloških ocen zgolj kot organ, ki postavlja zgornjo mejo strupenosti, ki pri prebivalcih še ne pokaže takojšnjih vidnih učinkov pesticidov. S tem Svetovna zdravstvena organizacija na široko odpira multinacionalkam svetovni trg za prodajo pesticidov. Kadar koli in kjer koli je beseda nanesa na neželene učinke pesticidov in njihovih razgradnih produktov, se je vsem zdelo čisto samo po sebi umevno, da se pogovarjamo o dovoljenih mejnih vrednostih. Torej gre za apriorno dejstvo, ki smo ga brez ugovora dolžni sprejeti brez posebnega razpravljanja. Šele izstop iz tega začaranega kroga prisilnega dialoga v dovoljene koncentracije omogoča tehten razmislek posameznika, ali je pripravljen funkcijo svojih organov jeter, ledvic, imunskega sistema dati na razpolago agrokemijskemu lobiju.

V ta razmislek spada tudi naslednje vprašanje: ali sem dolžan sprejeti vdor multinacionalk v svoje telo? Ali je ta vdor kršitev temeljnih človekovih pravic?

Nevarna kemija

Pri iskanju odgovorov na zgoraj postavljena vprašanja sem potreboval najprej tehten materialni dokaz. Zato sem se skupaj s še nekaterimi somišljeniki odločil, da na zavodu za transfuzijo krvi pridemo po legalni poti do naših krvnih vzorcev. Naše krvne vzorce smo odnesli na Zavod za zdravstveno varstvo Maribor, Inštitut za varstvo okolja, ki pri nas že leta uživa velik ugled in zaupanje.

Ob dejstvu tako imenovanih varnih količin in nazivne kemijske varnosti so v moji krvi odkrili HCB 0,25 ng/g seruma, DDE 3,6 ng/g seruma, PCB 138 0,55 ng/g seruma, PCB 153 0,80 ng/g seruma, PCB 180 0,57 ng/g seruma. Prvi dve snovi, HCB in DDE, so ostanki organoklorinih pesticidov, drugi trije, PCB 138, 153, 180, pa so poliklorirani bifenili. Vse naštetu med drugim povzročata tudi rakava obolenja. Ob tem dejstvu sem bil deležen tolažbe, da je to običajna krvna slika povprečnega Evropejca in da je ponekod še bistveno slabše.

Ta tolažba me ni prepričala in potolažila. Dejstvo je, da me bodo omenjene snovi, ki sem jih v svoje telo vnesel s hrano, uvrstile na statistični seznam umrlih za rakom. Kdaj se bo to zgodilo, pa je samo stvar časa.

Zastrupljene hruške

In ker takšne usode ne želim svojim potomcem, sem postal nasprotnik kemizacije okolja. Kemijska varnost pa je stvar politike in moči lobistov, ki politiko oblikujejo. V Sloveniji je kemijska varnost razpršena med ministrstva za zdravje, kmetijstvo in okolje. Zaradi večje strokovnosti in stabilnosti kemijske varnosti je Republika Slovenija ustanovila Urad Republike Slovenije za kemijsko varnost in Fitosanitarno upravo Republike Slovenije. Kot pomoč vladi in garant previdnostnega principa pa je v zakonu o kemikalijah nastavek za medresorsko komisijo za kemijsko varnost. Ta komisija je bila v zadnjih petnajstih letih tarča številnih demontaž agrokemijskega lobija in je danes v celoti impotentno telo. Po zadnjih podatkih se ga državni

uradniki, odkar je pod vodstvom nevladnih predstavnikov, ne udeležujejo v zadostnem številu, tako da sklepčnosti ni.

To telo in ministrstvo za zdravje bi morali svetovati Vladi Republike Slovenije, katere politika je tista, ki zagotavlja varno okolje, čisto pitno vodo, zdravo hrano.

Da pa je to res, lahko vzor poiščemo pri francoski vladi. Francija je januarja letos prepovedala 30 pesticidov. Moto politike je bil preprost: potrebno je zmanjšati obremenjenost okolja s kemikalijami. Seveda takšna politika ne nastane čez noč. Za to odločitvijo je v ozadju stroka, ki je mesece tehtala, čemu se lahko odpove, ne da bi s tem povzročila škodo kmetijstvu in svojemu gospodarstvu.

Moja izkušnja odnosa politike v slovenskem prostoru do stroke je podobna, kot jo ima 900 znanstvenikov okoljske agencije Združenih držav Amerike, ki so pri svojem strokovnem zavzemanju za zdravje in čistejšje okolje doživeli najmanj en pritisk politike.

Jaz sem na ministrstvu za zdravje doživel po prepovedi rakotvornega pesticida acetoklor prestavitev, preverjanje sposobnosti, poskus prisile v psihiatrično zdravljenje, skonstruiran disciplinski postopek, vrnitev na ministrstvo za zdravje na podlagi sodne odločbe in premestitev na popolnoma benigna dela, daleč stran od varovanja okolja in zdravja ljudi.

Primer zastrupljenih hrušk ni razkril zgolj arogance agrokemijskega lobija; razkril je štiriletno zimsko spanje politike in uspešnost nevtralizacije ključnih strokovnih organov te države, ki - namesto da bi skrbela za zdravje ljudi - skrbi za svojo selitev v čim bolj eminentne prostore. Ker pa je klormekvat snov, ki vpliva na oplodilno sposobnost spermijev in se v javnosti in svetu predstavlja kot toksikološko neproblematična, se ne morem znebiti občutka, da je to še ena izmed diabolčnih zamisli depopulacije planeta zemlje. Klormekvat deluje kot oralni spermicid že pod mejo, ki je dovoljena v žitih. In ni mi ušla raziskava, ki priporoča zmanjšanje količine zrnja v krmi za prašiče, da bi se izognili težavam z njihovo plodnostjo.

Dr. Gorazd Pretnar, biolog in ekolog, Sob 26.04.2008